

PHẬT THUYẾT KINH PHÁP THƯỜNG TRỤ

Hán Dịch: Mật tên người dịch

Việt Dịch: Ns.Thuần Hạnh.

Chứng Nghĩa: Tỳ kheo Thích Đồng Minh,

Tỳkheo Thích Tâm Hạnh.

--- o0o ---

Nguồn

www.quangduc.com

Chuyển sang ebook 18 – 8 - 2009

Người thực hiện : Nam Thiên – namthien@gmail.com

Link Audio Tại Website <http://www.phatphaponline.org>

--- o0o ---

Tôi nghe như vậy : Một thời đức Phật ở vườn Cấp Cô Độc, rừng cây Kỳ Đà, nước Xá Vệ. Ngài dạy các vị Tỳ kheo :

- Pháp luôn luôn tồn tại dù có Phật hay không có Phật, Pháp vẫn trụ như vậy, Như Lai chỉ chơn xuất hiện ở đời chỉ vì tuyên thuyết, phân tích, diễn giảng nghĩa lý sâu xa đạt đến trí tuệ. Chuẩn đích ở tiêu thừa là thuyết tứ đế : Khổ, Tập, Tận, Đạo. Sanh khổ, lão khổ, bệnh khổ, chết khổ, cầu không được thì khổ. Nói tóm lại, hễ có ám thân là khổ. Nếu không có thân làm sao có hoạn nạn. Đây là Khổ đế.

Mất tham nơi sắc; tai, mũi, thân, miệng, ý cũng lại như vậy. Do nhân duyên này thành ra lục suy, từ đó đến nhiều vô số kiếp sâu xa, mới thấy rõ thật sự điều đó, biết là do tập khí xấu không có ích cho thân. Do giữ gìn thân hành phòng hộ mười điều ác nơi tâm miệng nên nhờ sạch được căn bản của mười hai nhân duyên, diệt trừ ba độc. Không, Vô tướng, Vô nguyện do đây mà thành La hán. Biết rõ sự liên kết vướng mắc của mười hai nhân duyên, đoạn trừ căn nguyên thì thành Duyên Giác. Hiểu rõ thân vốn không, phụng trì lục độ vô cực, tứ đẳng, tứ ân, ba mươi bảy phẩm trợ đạo, không nhờ vào tùy quán Không, Vô tướng, Vô nguyện thì không thể chứng đắc. Dùng sáu thần thông hoàn hảo để cứu giúp sự nguy ách. Đem tâm bình đẳng đối với tất cả chúng sanh, không có thân sơ nên gọi là Bồ tát. Đạt đến Bất thối chuyển nên thành đạo Vô Thượng Chánh Chơn, là bậc Tối Chánh Giác, độ thoát khắp cả mười phương, nên gọi là đạo pháp Phật.

Hành thường tồn phải hòa hợp không bên này không bên kia. Giống như các dòng nước khi chưa chảy đến biển, mỗi dòng đều có tên riêng. Vì sự hòa hợp nơi biển, nên không còn tên riêng. Đạo đức được như vậy thì cùng một pháp thân với chư Phật ba đời, hành động hợp với đạo. Rồi vì chúng sanh mà phân biệt, diễn thuyết âm, suy các nhập, mười hai móc xích đều là tật bệnh. Các độ vô cực, tứ đẳng, tứ ân đều là pháp dược lớn, để trị bệnh chúng sanh. Trong suốt như hư không, sáng rực hơn mặt trời, oai đức hơn núi Tu Di.

Thần thánh cao vòi cũng không thể hủy báng. Những tội lỗi tiêu diệt, không còn mắc các khổ não nữa. Đem tâm từ bi lớn độ thoát khắp mười phương.

Khi Phật thuyết như vậy, các vị Tỳ kheo đoạn tận lậu hoặc, tâm được giải thoát. Vô số Bồ tát chứng đắc Vô Sanh Pháp Nhẫn. Khi nghe Phật thuyết như vậy, các Tỳ kheo và những vị Bồ tát, trời, rồng, thần đều hoan hỷ phụng hành.

PHẬT THUYẾT KINH PHÁP THƯỜNG TRỤ

--- oOo ---

Hết